

○ คำสั่ง

(ต. ๒๑)

คำร้องที่ คส. ๒๐/๒๕๕๕
คำสั่งที่ คส. ๑๔/๒๕๕๕

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๑๒ เดือน มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๕๘

ผู้ฟ้องคดี

นายดีแปะโพ (ไม่มีนามสกุล) ที่ ๑
นางน่อเฮหมุย เวียงวิซซา ที่ ๒
นายสุรศักดิ์ สันทัดพนาไพร ที่ ๓
นายหมุดออย หนึ่งนา ที่ ๔
นายสถาพร อยู่กันทรากกร ที่ ๕
นายฉัตรชัย ธารน้ำเดชา ที่ ๖
นายนาทุหนู ไพธำนวนยพลอย ที่ ๗
นายพะก่อ ชาญมหาสกุล ที่ ๘
นายสันติ วิเชียรชัยศิริ ที่ ๙
นายแบ่โต จอมวิลาศ ที่ ๑๐
นายมานพ หาญคำ ที่ ๑๑
นางสาวมณีรัตน์ คำเป้า ที่ ๑๒
นางขวัญหล้า สายคำตั้ง ที่ ๑๓
นายบุญสงค์ คำพิมพ์ ที่ ๑๔
นางแหวน คำพิมพ์ ที่ ๑๕
นายองอาจ คำพิมพ์ ที่ ๑๖
นายอ่อน คำพิมพ์ ที่ ๑๗
นายเรวัตร อินทร์ช่วย ที่ ๑๘

/องค์กรชุมชน...

ระหว่าง { องค์การชุมชนบ้านพรสวรรค์ ที่ ๑๙
 เครือข่ายปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรที่ ๒๐
 เครือข่ายองค์กรชาวบ้านอนุรักษ์ลุ่มน้ำเซิน ที่ ๒๑
 เครือข่ายองค์กรชาวบ้านอนุรักษ์และฟื้นฟูป่าภูผาแดง ที่ ๒๒
 มูลนิธิอันดามัน ที่ ๒๓
 กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช ที่ ๑
 กรมป่าไม้ ที่ ๒

ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองกระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย
 (คำร้องอุทธรณ์คำสั่งไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณา)

ผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบสามคนยื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่ง ในคดีหมายเลขดำที่ ส. ๔๑๒/๒๕๕๕
 หมายเลขแดงที่ ส. ๒๖/๒๕๕๕ ของศาลปกครองชั้นต้น (ศาลปกครองกลาง)

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบสามคนฟ้องว่า ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๑๐
 เป็นเกษตรกรรายย่อย มีที่ดินทำกินอยู่ในหมู่บ้านแม่อมกิ ตำบลแม่ะหลวง อำเภอ
 ท่าสองยาง จังหวัดตาก ผู้ฟ้องคดีที่ ๑๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๑๗ เป็นเกษตรกรรายย่อย มีที่ดิน
 ทำกินอยู่ในหมู่บ้านห้วยกลทา หมู่ที่ ๖ ตำบลปากช่อง อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์
 ผู้ฟ้องคดีที่ ๑๘ เป็นเกษตรกรรายย่อย มีที่ดินทำกินอยู่ในหมู่บ้านตระ ตำบลปะเหลียน
 อำเภอปะเหลียน จังหวัดตรัง ผู้ฟ้องคดีที่ ๑๙ เป็นองค์กรที่รวมตัวกันของประชาชน
 ในหมู่บ้านพรสวรรค์ หมู่ที่ ๑๔ ตำบลช่วงเปา อำเภอจอมทอง จังหวัดเชียงใหม่ ผู้ฟ้องคดี
 ที่ ๒๐ เป็นองค์กรที่รวมตัวกันของประชาชนในพื้นที่เทือกเขาบรรทัดเขตจังหวัดตรังและ
 จังหวัดพัทลุง ผู้ฟ้องคดีที่ ๒๑ เป็นองค์กรที่รวมตัวกันของประชาชนในพื้นที่อำเภอคอนสาร
 จังหวัดชัยภูมิ ผู้ฟ้องคดีที่ ๒๒ เป็นองค์กรที่รวมตัวกันของประชาชนในพื้นที่ตำบลปากช่อง
 อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ และผู้ฟ้องคดีที่ ๒๓ เป็นองค์กรด้านการคุ้มครอง
 สิ่งแวดล้อมและอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ ผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบสามคนได้รับความเดือดร้อน
 เสียหายโดยมิอาจหลีกเลี่ยงได้จากการที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองเรียกค่าเสียหายกรณีกล่าวหาว่า
 บุกรุก ยึดถือ ครอบครองและทำลายป่าไม้ โดยอ้างมาตรา ๙๗ แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริม

/และรักษา...

และรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๕ ที่บัญญัติว่า ผู้ใดกระทำหรือละเว้นการกระทำด้วยประการใดโดยมิชอบด้วยกฎหมาย อันเป็นการทำลายหรือทำให้สูญหายหรือเสียหายแก่ทรัพยากรธรรมชาติซึ่งเป็นของรัฐหรือเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน มีหน้าที่ต้องรับผิดชอบชดใช้ค่าเสียหายให้แก่รัฐตามมูลค่าทั้งหมดของทรัพยากรธรรมชาติที่ถูกทำลาย สูญหาย หรือเสียหายไปนั้น ซึ่งในการฟ้องดำเนินคดีแพ่งเรียกค่าเสียหายนับตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๓๖ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีหนังสือ ลงวันที่ ๒๕ มกราคม ๒๕๓๖ เรื่องการแจ้งข้อกล่าวหาเพิ่มเติมในพื้นที่ต้นน้ำลำธาร แจ้งผู้ว่าราชการจังหวัดทุกจังหวัด ให้ประเมินค่าเสียหายในพื้นที่จำนวน ๑ ไร่ คิดเป็นมูลค่าประมาณ ๑๕๐,๐๐๐ บาท และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ออกระเบียบกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช ว่าด้วยมาตรการควบคุม ตรวจสอบและเร่งรัดการดำเนินคดีแพ่ง คดีปกครองและคดีล้มละลาย พ.ศ. ๒๕๔๖ ลงวันที่ ๖ สิงหาคม ๒๕๔๖ โดยข้อ ๕.๒.๑ (๖) กำหนดให้คำนวณค่าเสียหายที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับทั้งหมด พร้อมรายละเอียดหลักเกณฑ์การคำนวณ หลังจากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยส่วนวิจัยต้นน้ำ สำนักอนุรักษ์และจัดการต้นน้ำ ได้สร้างแบบจำลองทางคณิตศาสตร์สำหรับประเมินค่าเสียหายทางสิ่งแวดล้อมบางประการหลังการทำลายป่าไม้ เพื่อนำไปใช้เป็นหลักเกณฑ์ในการเรียกค่าเสียหายตามกฎหมายและระเบียบดังกล่าว อีกทั้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือ ที่ ทส ๐๙๑๑.๒/๒๑๔๑ ลงวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๗ สั่งการให้พนักงานเจ้าหน้าที่ยึดถือหลักเกณฑ์และวิธีการคิดคำนวณค่าเสียหายตามแบบจำลองฯ ดังกล่าว โดยให้ถือปฏิบัติตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๗ เป็นต้นไป และหนังสือ ที่ ทส ๐๙๐๓.๔/๙๗๓ ลงวันที่ ๑๙ มกราคม ๒๕๔๙ กำชับให้ถือปฏิบัติโดยเคร่งครัดว่า ๑. ในกรณีพื้นที่ป่าที่มีใช้ป่าต้นน้ำลำธาร คิดค่าเสียหายไร่ละ ๖๘,๒๔๔.๒๒ บาท ๒. กรณีพื้นที่ป่าต้นน้ำลำธารที่เป็นป่าเต็งรัง ป่าเบญจพรรณ และป่าดงดิบ ที่ประกอบไปด้วยป่าดิบชื้น ป่าดิบแล้งและป่าดิบเขา ให้คิดค่าเสียหายโดยใช้แบบจำลองสำหรับประเมินค่าเสียหายทางสิ่งแวดล้อมบางประการหลังการทำลายป่าไม้สำหรับเหตุที่มีการจับกุมตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๗ เป็นต้นไป ๓. กรณีพื้นที่ป่าต้นน้ำลำธาร นอกจากข้อ ๒ และพื้นที่ป่าต้นน้ำลำธารที่พนักงานเจ้าหน้าที่ได้จับกุม (วันเกิดเหตุ) ก่อนวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๗ คิดค่าเสียหายในอัตราไร่ละ ๑๕๐,๐๐๐ บาท แต่ต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือ ที่ ทส ๐๙๐๓.๔/๑๔๘๘๙ ลงวันที่ ๑๙ สิงหาคม ๒๕๕๓ สั่งการไปยังหน่วยงานในสังกัดว่า ให้ใช้แบบจำลองฯ เป็นหลักเกณฑ์ในการคำนวณค่าเสียหายทางสิ่งแวดล้อมทั้งในพื้นที่ป่าต้นน้ำลำธารและ

/ป่าที่มีใช้...

ป่าที่มีใช้ต้นน้ำลำธารทุกชนิด ยกเว้นป่าชายเลน โดยให้มีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๓ เป็นต้นไป ซึ่งคำสั่งนี้ขัดแย้งกับคำสั่งตามหนังสือ ลงวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ ที่กำหนดให้ใช้แบบจำลองฯ ในการประเมินความเสียหายเฉพาะพื้นที่ป่าต้นน้ำลำธารที่เป็น ป่าเต็งรัง ป่าเบญจพรรณ และป่าดงดิบที่ประกอบไปด้วยป่าดิบชื้น ป่าดิบแล้งและป่าดิบเขา เท่านั้น ส่วนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีหนังสือ ด่วนที่สุด ที่ ทส ๑๖๑๐.๔/๑๕๗๕๒ ลงวันที่ ๖ ธันวาคม ๒๕๕๔ แจ้งไปยังผู้ว่าราชการจังหวัดทุกจังหวัดให้ยึดถือปฏิบัติตามหลักเกณฑ์และ วิธีการคิดคำนวณค่าเสียหายต่อทรัพยากรธรรมชาติตามแบบจำลองฯ ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ สำหรับการจับกุมตั้งแต่วันที่ ๖ ธันวาคม ๒๕๕๔ ผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบสามคนเห็นว่า การออกคำสั่ง ให้ใช้แบบจำลองฯ เพื่อดำเนินคดีกับผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบสามคนและประชาชนอื่นๆ ก่อให้เกิดผลกระทบ ต่อวิถีชีวิตการทำมาหากินโดยปกติสุข รวมทั้งสิทธิในการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติ ของผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบสามคนและประชาชนอื่นๆ กล่าวคือ ผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบสามคนต้องรับภาระ ในการชำระหนี้ที่ไม่ได้มีอยู่จริงและตนเองมิได้ก่อให้เกิดขึ้น เนื่องจากหลักเกณฑ์การเรียก ค่าเสียหายไม่สอดคล้องกับความเป็นจริง เป็นการกระทบสิทธิของผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบสามคน ในการใช้ประโยชน์ การบำรุงรักษาทรัพยากรธรรมชาติ ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๖๖ และมาตรา ๖๗ และผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบสามคนไม่สามารถ ประกอบอาชีพทำมาหากินในพื้นที่ที่ถูกบังคับเรียกค่าเสียหายเพื่อเลี้ยงชีพได้ เนื่องจาก เกรงว่าจะถูกฟ้องบังคับชำระหนี้ นอกจากนี้ การมีคำสั่งให้ใช้แบบจำลองฯ ถือเป็น การกล่าวหาที่ร้ายแรงกับผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบสามคนและชาวบ้านที่เป็นเกษตรกร ทำให้คนทั่วไป เข้าใจว่าเป็นผู้ก่อให้เกิดภาวะโลกร้อน ซึ่งเป็นการกล่าวหาที่ขัดแย้งต่อความเป็นจริง และ ละเมิดสิทธิในการดูแลรักษาและใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติ ผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบสามคน ในนามเครือข่ายปฏิรูปที่ดินแห่งประเทศไทยได้มีหนังสือ ลงวันที่ ๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๓ และหนังสือลงวันที่ ๑๓ กันยายน ๒๕๕๔ ไปยังผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองให้ยุติการบังคับใช้แบบจำลองฯ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองแจ้งว่าไม่สามารถดำเนินการยกเลิกการบังคับใช้แบบจำลองฯ ได้ และยืนยันจะใช้แบบจำลองฯ ในการคิดค่าเสียหายต่อไปตามหนังสือของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ด่วนที่สุด ที่ ทส ๐๙๐๓.๔/๕๕ ลงวันที่ ๔ มกราคม ๒๕๕๔ และหนังสือของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ด่วนที่สุด ที่ ทส ๑๖๑๐.๔/๒๒๘๗ ลงวันที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ ผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบสามคนจึงร้องเรียน ไปยังสภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ซึ่งสภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคม แห่งชาติได้ตรวจสอบข้อเท็จจริงและมีความเห็นเสนอต่อรัฐบาลให้ทบทวนงานวิจัยว่าด้วย

/ความเสียหาย...

ความเสียหายด้านสิ่งแวดล้อม เนื่องจากยังขาดความสมบูรณ์และไม่เป็นที่ยอมรับทางวิชาการ โดยให้มีการยุติการนำผลการวิจัยมาใช้ฟ้องร้องเรียกค่าเสียหายจากประชาชน นอกจากนั้น ผู้ฟ้องคดีทั้งสี่สิบสามคนได้ร้องเรียนไปยังคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติเพื่อตรวจสอบกรณีดังกล่าว ซึ่งอยู่ในระหว่างดำเนินการตรวจสอบของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ผู้ฟ้องคดีทั้งสี่สิบสามคนเห็นว่า การมีคำสั่งให้ใช้และกระบวนการบังคับใช้แบบจำลองฯ เป็นหลักเกณฑ์ในการคิดคำนวณค่าเสียหายประกอบการฟ้องเรียกค่าเสียหายต่อทรัพยากรธรรมชาติจากผู้ฟ้องคดีทั้งสี่สิบสามคนและประชาชนตามมาตรา ๘๗ แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๕ เป็นการกระทำที่ไม่ถูกต้องตามรูปแบบ ขั้นตอน หรือวิธีการอันเป็นสาระสำคัญตามที่กฎหมายกำหนด เนื่องจากการออกคำสั่งให้ใช้บังคับแบบจำลองฯ ของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองมิได้จัดให้มีการรับฟังความคิดเห็นของประชาชนตามที่รัฐธรรมนูญและกฎหมายกำหนด ไม่ได้มีการรับฟังนักวิชาการผู้เชี่ยวชาญในสาขาวิชาที่เกี่ยวข้องเพื่อตรวจสอบความถูกต้องของแบบจำลองฯ อันเป็นการบริหารราชการที่ไม่เป็นไปตามมาตรา ๘ (๓) แห่งพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยหลักเกณฑ์การบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี พ.ศ. ๒๕๔๖ และมาตรา ๕๗ วรรคสอง ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ และการคิดคำนวณค่าเสียหายโดยใช้แบบจำลองฯ เป็นการคิดค่าเสียหายต่อทรัพยากรธรรมชาติเกินกว่าที่กฎหมายให้อำนาจ เนื่องจากมาตรา ๘๗ แห่งพระราชบัญญัติข้างต้น กำหนดขอบเขตค่าเสียหายของทรัพยากรธรรมชาติที่รัฐสามารถอ้างสิทธิความเป็นผู้เสียหายเรียกร้องให้ผู้ก่อให้เกิดความเสียหายรับผิดชอบชดใช้แก่ตนได้ ต้องเป็นความเสียหายต่อทรัพยากรธรรมชาติที่อยู่ในวิสัยที่รัฐใดรัฐหนึ่งจะสามารถยึดถือครอบครองและแสดงการหวงกันเป็นเจ้าของได้ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองใช้แบบจำลองฯ โดยมีการคิดค่าเสียหายจากการทำให้อากาศร้อนมากขึ้น (๔๕,๔๕๓.๔๕ บาท ต่อไร่ ต่อปี) และค่าเสียหายจากการทำให้ฝนตกน้อยลง (๕,๔๐๐ บาท ต่อไร่ ต่อปี) ทั้งที่อากาศและน้ำฝนไม่ใช่ทรัพยากรธรรมชาติที่รัฐใดรัฐหนึ่งจะสามารถยึดถือครอบครองหรืออ้างสิทธิความเป็นเจ้าของได้ รัฐย่อมไม่อาจอ้างสิทธิความเป็นผู้เสียหายในทรัพยากรอากาศและน้ำฝนที่สูญหายไปเพื่อเรียกร้องให้มีการชดใช้ค่าเสียหายแก่ตนได้ และการนำแบบจำลองฯ ที่มีปัญหาความไม่ถูกต้องบางประการมาใช้บังคับในทางที่กระทบสิทธิของประชาชนทั้งในเรื่องน้ำสูญเสีย ดินสูญเสีย ปุ๋ยสูญหาย และอากาศร้อนขึ้น จึงไม่สามารถนำมาใช้

/ประกอบการ...

ประกอบกรฟ้องคดีได้ นอกจากนี้ การนำแบบจำลองฯ ที่มีปัญหาความไม่ถูกต้องทางวิชาการมาใช้บังคับกระทบต่อสิทธิของประชาชน ถือได้ว่าเป็นการกระทำทางปกครองที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย และเป็นการกระทำละเมิดต่อสิทธิชุมชนตามมาตรา ๖๖ และมาตรา ๖๗ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ เนื่องจากชุมชนของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๑๘ เป็นชุมชนท้องถิ่นดั้งเดิมและชุมชนท้องถิ่น ซึ่งมีภูมิสำเนาและอาชีพทำการเกษตรโดยถือครองและใช้ประโยชน์ในที่ดินอย่างต่อเนื่องมาตั้งแต่สมัยบรรพบุรุษก่อนที่จะมีประกาศให้พื้นที่ดังกล่าวเป็นเขตป่าอนุรักษ์ จึงมีสิทธิตามบทบัญญัติดังกล่าวในการใช้ประโยชน์ บำรุงรักษาและอนุรักษ์ทรัพยากรที่ดินและป่าไม้ในชุมชนที่อยู่อาศัยเรื่อยมาตั้งแต่อดีตจนปัจจุบัน ทั้งนี้ สิทธิชุมชนของผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบสามคนยังเป็นสิทธิที่รับรองไว้ในกฎหมายระหว่างประเทศ เช่น ข้อ ๒ ของกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง ค.ศ. ๑๙๖๖ ซึ่งประเทศไทยได้เข้าเป็นภาคีเมื่อวันที่ ๒๘ มกราคม ค.ศ. ๑๙๘๗ และข้อ ๒๒ ของคำประกาศกรุงริโอ ว่าด้วยสิ่งแวดล้อมและการพัฒนา ค.ศ. ๑๙๙๒ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองมีคำสั่งให้หน่วยงานในสังกัดนำแบบจำลองฯ ใช้คิดคำนวณค่าเสียหายกับผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบสามคนและประชาชนที่อาศัยอยู่ในเขตป่าอนุรักษ์ จึงเป็นการละเมิดสิทธิชุมชนตามที่รัฐธรรมนูญรับรองไว้ และส่งผลให้ผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบสามคนและประชาชนที่อาศัยอยู่ในเขตอนุรักษ์ไม่สามารถเข้าถือครองใช้ประโยชน์ทรัพยากรป่าไม้และที่ดิน รวมถึงการอนุรักษ์และบำรุงรักษาทรัพยากร ตลอดจนไม่สามารถดำรงรักษาไว้ซึ่งวิถีชีวิตและวัฒนธรรมดั้งเดิมของผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบสามคนและชุมชนที่ผูกพันและพึ่งพาอาศัยกันระหว่างคนกับธรรมชาติได้ ผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบสามคนจึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ดังนี้

๑. เพิกถอนคำสั่งให้ใช้แบบจำลองสำหรับประเมินค่าเสียหายทางสิ่งแวดล้อมบางประการหลังการทำลายป่าไม้เป็นหลักเกณฑ์ในการคิดคำนวณค่าเสียหายต่อทรัพยากรธรรมชาติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ดังนี้

๑.๑ หนังสือกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช ที่ ทส ๐๙๑๑.๒/๒๑๘๑ ลงวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗ เรื่อง แบบจำลองสำหรับประเมินค่าเสียหายทางสิ่งแวดล้อมบางประการหลังการทำลายป่าไม้

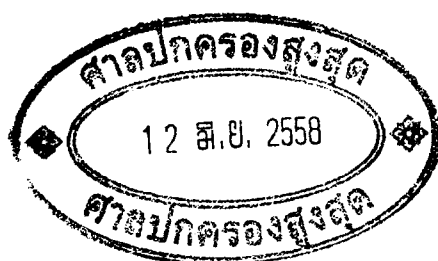

๑.๒ หนังสือกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช ที่ ทส ๐๙๐๓.๔/ ๑๔๘๘๙ ลงวันที่ ๑๙ สิงหาคม ๒๕๕๓ เรื่อง หลักเกณฑ์การคิดค่าเสียหายทางแพ่ง กรณีบุกรุก แผ้วถาง ยึดถือ ครบครองพื้นที่ป่า

๑.๓ หนังสือกรมป่าไม้ ด่วนที่สุด ที่ ทส ๑๖๑๐.๔/๑๕๗๕๒ ลงวันที่ ๖ ธันวาคม ๒๕๕๙ เรื่อง หลักเกณฑ์การคิดคำนวณค่าเสียหายทางแพ่งจากการบุกรุกทำลายป่าไม้

๒. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองดำเนินการปรับปรุงแก้ไขแบบจำลองฯ ให้ถูกต้องตามหลักวิชาการที่ได้รับการยอมรับตามมาตรฐานของประชาคมวิชาการ โดยจัดให้มีการรับฟังจากประชาชน นักวิชาการผู้เชี่ยวชาญ และผู้มีส่วนเกี่ยวข้องก่อนนำมาบังคับใช้

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นหน่วยงานของรัฐที่มีอำนาจหน้าที่ในการอนุรักษ์ สงวน คุ้มครอง ปันฟู ดูแลรักษา ส่งเสริมและทำนุบำรุงทรัพยากรป่าไม้ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช การจัดให้ใช้ประโยชน์ทรัพยากรธรรมชาติอย่างยั่งยืนตามกฎหมายว่าด้วยป่าไม้และกฎหมายว่าด้วยป่าสงวนแห่งชาติ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เป็นหน่วยงานของรัฐที่มีอำนาจหน้าที่ในการอนุรักษ์ สงวน คุ้มครอง ปันฟู ดูแลรักษา ส่งเสริมและทำนุบำรุงป่าและการดำเนินการเกี่ยวกับป่าไม้ การทำไม้ การเก็บหาของป่า การใช้ประโยชน์ในที่ดินป่าไม้และการอื่นเกี่ยวกับป่าและอุตสาหกรรมป่าไม้ และอำนาจหน้าที่อื่นตามที่กฎหมายกำหนดให้เป็นอำนาจหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งได้ตรวจพบว่ามีผู้บุกรุก แผ้วถาง ทำลายป่า นอกจากการดำเนินคดีอาญากับผู้กระทำความผิดตามกฎหมายที่เกี่ยวข้องแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองยังมีอำนาจหน้าที่เรียกร้องค่าเสียหายจากผู้ที่ทำลาย หรือทำให้สูญหายหรือเสียหายแก่ป่าไม้ซึ่งเป็นทรัพยากรธรรมชาติด้วยตามมาตรา ๙๗ แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๕ โดยการฟ้องร้องต่อศาลเป็นคดีแพ่ง แต่ก่อนที่จะฟ้องคดีต่อศาล ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองจะต้องทราบจำนวนค่าเสียหายที่ชัดเจนเสียก่อนเพื่อให้ศาลพิจารณากำหนดค่าเสียหายให้ จึงต้องมีการประเมินและคำนวณมูลค่าความเสียหายของทรัพยากรธรรมชาติที่ถูกทำลาย หรือทำให้สูญหายหรือเสียหาย ซึ่งปรากฏว่าได้มีการกำหนดหลักเกณฑ์การคำนวณและปรับปรุงหลักเกณฑ์การคำนวณค่าเสียหายให้เหมาะสมเรื่อยมาเป็นลำดับ จนกระทั่งเมื่อ พ.ศ. ๒๕๕๗ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยส่วนวิจัยต้นน้ำ สำนักอนุรักษ์และจัดการต้นน้ำ ได้สร้างแบบจำลองทางคณิตศาสตร์สำหรับประเมินค่าเสียหายทางสิ่งแวดล้อมขึ้นมา และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือ ที่ ทส ๐๙๑๑.๒/๒๑๘๑ ลงวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗ ส่งคู่มือการใช้

/แบบจำลองฯ...

แบบจำลองฯ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ในสังกัดใช้เป็นหลักเกณฑ์ในการคำนวณค่าเสียหาย หลังจากนั้น เมื่อวันที่ ๑๙ มกราคม ๒๕๕๙ ได้มีหนังสือกำกับให้พนักงานเจ้าหน้าที่ถือปฏิบัติ ให้ใช้แบบจำลองฯ สำหรับประเมินค่าเสียหายกรณีพื้นที่ที่ถูกทำลาย หรือทำให้เสียหาย เป็นพื้นที่ป่าต้นน้ำลำธารที่เป็นป่าเต็งรัง ป่าเบญจพรรณ และป่าดงดิบที่ประกอบไปด้วย ป่าดิบชื้น ป่าดิบแล้งและป่าดิบเขา แต่ต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือ ที่ ทส ๐๙๐๓.๔/ ๑๔๘๘๙ ลงวันที่ ๑๙ สิงหาคม ๒๕๕๓ เรื่อง หลักเกณฑ์การคิดค่าเสียหายทางแพ่ง กรณีบุกรุก แคว้นถาง ยึดถือ ครอบครองพื้นที่ป่า สั่งการไปยังหน่วยงานในสังกัดให้ถือปฏิบัติ เสียใหม่ว่า ให้ใช้แบบจำลองฯ เป็นหลักเกณฑ์ในการคำนวณค่าเสียหายทางสิ่งแวดล้อม ทั้งในพื้นที่ป่าต้นน้ำลำธารและป่าที่มีใช้ต้นน้ำลำธารทุกชนิด ยกเว้นป่าชายเลน โดยให้มี ผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๓ เป็นต้นไป เนื่องจากเห็นว่าแบบจำลองฯ เป็น หลักเกณฑ์ของการคิดค่าเสียหายที่ใกล้เคียงกับสภาพเป็นจริงมากที่สุด และสามารถ อธิบายได้ในชั้นศาล ส่วนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ก็ได้มีหนังสือ ด่วนที่สุด ที่ ทส ๑๖๑๐.๔/๑๕๗๕๒ ลงวันที่ ๖ ธันวาคม ๒๕๕๙ เรื่อง หลักเกณฑ์การคิดคำนวณค่าเสียหายทางแพ่งจาก การบุกรุกทำลายป่าไม้ แจ้งไปยังผู้ว่าราชการจังหวัดว่า ให้คิดค่าเสียหายจากการบุกรุก ทำลายป่าไม้ในระหว่างที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ กำลังศึกษาเพื่อปรับปรุงหลักเกณฑ์เดิม โดย ให้ใช้หลักเกณฑ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไปพลางก่อน หนังสือของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ทส ๐๙๑๑.๒/๒๑๘๑ ลงวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗ เรื่อง แบบจำลองสำหรับประเมินค่าเสียหาย ทางสิ่งแวดล้อมบางประการหลังการทำลายป่าไม้ กับหนังสือ ที่ ทส ๐๙๐๓.๔/๑๔๘๘๙ ลงวันที่ ๑๙ สิงหาคม ๒๕๕๓ เรื่อง หลักเกณฑ์การคิดค่าเสียหายทางแพ่ง กรณีบุกรุก แคว้นถาง ยึดถือ ครอบครองพื้นที่ป่า และหนังสือของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ด่วนที่สุด ที่ ทส ๑๖๑๐.๔/๑๕๗๕๒ ลงวันที่ ๖ ธันวาคม ๒๕๕๙ เรื่อง หลักเกณฑ์การคิดคำนวณค่าเสียหาย ทางแพ่งจากการบุกรุกทำลายป่าไม้ รวมทั้งแบบจำลองฯ จึงเป็นเพียงการวางหลักเกณฑ์ ภายในฝ่ายปกครอง มิใช่เป็นการใช้อำนาจตามกฎหมายกระทำการหรือสั่งการต่อผู้บุกรุก แคว้นถางหรือทำลายป่าไม้โดยตรง โดยเป็นการสั่งการให้พนักงานเจ้าหน้าที่ในสังกัดของ ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองประเมินและคำนวณค่าเสียหายของทรัพยากรธรรมชาติที่เสียหาย เพื่อทราบจำนวนที่ชัดเจนสำหรับการฟ้องเรียกค่าเสียหายทางแพ่งต่อศาลต่อไป ส่วนศาล จะพิจารณากำหนดให้ผู้กระทำผิดชดใช้ค่าเสียหายเป็นจำนวนเท่าใดนั้น ย่อมขึ้นอยู่กับ การนำสืบพิสูจน์ข้อเท็จจริงของคู่กรณีต่อศาล หนังสือสั่งการของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองมิใช่

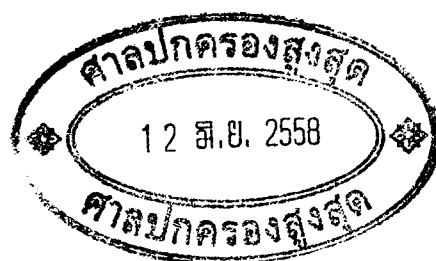

/คำสั่งที่มี...

คำสั่งที่มีสภาพบังคับโดยตรงต่อผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบสามคนแต่อย่างใด ผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบสามคนจึงไม่ใช่ผู้เดือดร้อนหรือเสียหาย หรืออาจจะเดือดร้อนหรือเสียหายโดยมีอาจหลีกเลี่ยงได้จากหนังสือสั่งการของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสอง ผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบสามคนจึงไม่มีสิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครองได้ตามมาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒

ศาลปกครองชั้นต้นจึงมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบสามคนไว้พิจารณาและให้จำหน่ายคดีออกจากสารบบความ

ผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบสามคนยื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่งของศาลปกครองชั้นต้นที่ไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณา ความว่า พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๕ มีเจตนารมณ์ในการส่งเสริมประชาชนและองค์กรเอกชนให้มีส่วนร่วมกับรัฐในการส่งเสริมและบำรุงรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม ตลอดจนการจัดระบบการบริหารงานด้านสิ่งแวดล้อมให้เป็นไปตามหลักการจัดการคุณภาพสิ่งแวดล้อม และรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ บัญญัติรับรองถึงสิทธิของบุคคลและชุมชนให้มีส่วนร่วมกับรัฐในการจัดการ การบำรุงรักษา และใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม รวมทั้งความหลากหลายทางชีวภาพอย่างสมดุลและยั่งยืน โดยมาตรา ๖๖ บัญญัติว่า บุคคลซึ่งรวมกันเป็นชุมชน ชุมชนท้องถิ่น หรือชุมชนท้องถิ่นดั้งเดิม ย่อมมีสิทธิอนุรักษ์หรือฟื้นฟูจารีตประเพณี ภูมิปัญญาท้องถิ่น ศิลปวัฒนธรรมอันดีของท้องถิ่นและของชาติ และมีส่วนร่วมในการจัดการ การบำรุงรักษา และการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม รวมทั้งความหลากหลายทางชีวภาพอย่างสมดุลและยั่งยืน และมาตรา ๖๗ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า สิทธิของบุคคลที่จะมีส่วนร่วมกับรัฐและชุมชนในการอนุรักษ์ บำรุงรักษา และการได้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติและความหลากหลายทางชีวภาพ และในการคุ้มครอง ส่งเสริม และรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม เพื่อให้ดำรงชีพอยู่ได้อย่างปกติและต่อเนื่องในสิ่งแวดล้อมที่จะไม่ก่อให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพอนามัย สวัสดิภาพ หรือคุณภาพชีวิตของตน ย่อมได้รับความคุ้มครองตามความเหมาะสม การที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองซึ่งเป็นหน่วยงานของรัฐจะดำเนินการบังคับใช้มาตรการใด ๆ ในการจัดการด้านสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรธรรมชาติจำต้องยึดถือและปฏิบัติให้เป็นไปตามเจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติและรัฐธรรมนูญดังกล่าว อันเป็นหลักการพื้นฐานสำคัญในการบริหารจัดการด้านสิ่งแวดล้อมของรัฐที่เป็นที่ยอมรับกันในระดับระหว่างประเทศ

/ดังกรณี...

ดังกรณีศึกษาจากคำพิพากษาศาลสูงมาลายา (มาเลเซีย) ที่เผยแพร่ในเว็บไซต์แผนกคดีสิ่งแวดล้อมของศาลปกครอง ซึ่งศาลตีความยืนยันถึงสิทธิของประชาชนในการเข้ามามีส่วนร่วมกับการจัดการสิ่งแวดล้อมของรัฐ โดยเห็นว่าการมีส่วนร่วมของประชาชนซึ่งมีส่วนได้เสียย่อมเป็นสาระสำคัญในการจัดการสิ่งแวดล้อม รวมทั้งยังพิพากษารับรองสิทธิของประชาชนในการนำคดีอันเกิดจากการทำละเมิดหลักการมีส่วนร่วมดังกล่าวมาฟ้องต่อศาลด้วย ในการบังคับใช้มาตรา ๘๗ แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๕ ของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสอง ก็เป็นกรณีที่หน่วยงานของรัฐกระทำการโดยอาศัยอำนาจตามกฎหมายสิ่งแวดล้อมเพื่อกำหนดมาตรการในการจัดการ ดูแลคุ้มครองสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรธรรมชาติ และการสร้างแบบจำลองฯ ก็เพื่อนำมาใช้เป็นหลักเกณฑ์ในการดำเนินการตามมาตรา ๘๗ ดังกล่าว อันจะทำให้การบังคับเรียกค่าเสียหายบรรลุผล การดำเนินการเพื่อจัดให้มีคำสั่งให้ใช้แบบจำลองฯ และกระบวนการบังคับใช้แบบจำลองฯ จึงเป็นการกระทำโดยอาศัยอำนาจตามพระราชบัญญัติข้างต้น ซึ่งเป็นหน้าที่ของหน่วยงานของรัฐต้องมีกระบวนการในการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชนตามเจตนารมณ์ของกฎหมาย โดยเฉพาะการกำหนดหลักเกณฑ์การประเมินค่าเสียหายทางสิ่งแวดล้อมซึ่งมีรายละเอียดซับซ้อนที่จำต้องอาศัยความเห็นทางวิชาการจากนักวิชาการหลายสาขา อีกทั้งเมื่อคำสั่งให้ใช้และกระบวนการบังคับใช้แบบจำลองฯ มีผลกระทบต่อสาธารณะ ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองต้องจัดให้มีกระบวนการรับฟังความคิดเห็น โดยให้ประชาชนชุมชนท้องถิ่น หรือผู้มีส่วนได้เสียอื่นๆ เข้ามีส่วนร่วม ทั้งนี้ ผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบสามคนซึ่งประกอบด้วย บุคคล ชุมชนท้องถิ่นดั้งเดิม และองค์กรเอกชนด้านสิ่งแวดล้อม ถือเป็นผู้มีส่วนได้เสียจากการที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองมีคำสั่งให้ใช้และดำเนินกระบวนการบังคับใช้แบบจำลองฯ ที่ก่อให้เกิดผลกระทบต่อวิถีชีวิตการทำมาหากินโดยปกติสุข รวมทั้งสิทธิในการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรของผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบสามคนและประชาชนคนอื่นๆ ดังนี้

๑. ทำให้ผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบสามคนต้องรับภาระในการชำระหนี้ที่ไม่ได้มีอยู่จริงและตนเองไม่ได้ก่อให้เกิดขึ้น เนื่องจากการถูกเรียกค่าเสียหายตามหลักเกณฑ์ดังกล่าวที่มีรายละเอียดไม่สอดคล้องกับความเป็นจริงและมีมูลค่าสูง ซึ่งหากผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบสามคนถูกบังคับให้ชดเชยค่าเสียหายตามจำนวนและหลักเกณฑ์ดังกล่าว ย่อมทำให้ผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบสามคนและชาวบ้านคนอื่นๆ เกิดความเครียด วิตกกังวล เกิดภาระหนี้สิน และสภาพจิตใจแย่
๒. การมีคำสั่งให้ประเมินค่าเสียหายตามแบบจำลองฯ กระทบต่อสิทธิในการใช้ประโยชน์ การบำรุงรักษา

/ทรัพยากร...

ทรัพยากรธรรมชาติ ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๖๖ และมาตรา ๖๗ ทำให้ผู้ฟ้องคดีไม่สามารถประกอบอาชีพทำมาหากินในพื้นที่ที่ถูกบังคับเรียกค่าเสียหายเพื่อเลี้ยงชีพได้ตามปกติ เนื่องจากเกรงว่าจะถูกฟ้องบังคับให้ชำระหนี้ที่ผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบสามคนไม่ได้เป็นผู้ก่อขึ้น ๓. การมีคำสั่งให้ใช้และกระบวนการบังคับใช้แบบจำลองฯ ถือเป็นการกล่าวหาที่ร้ายแรงกับผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบสามคนและชาวบ้านเกษตรกร ซึ่งเป็นผู้มีวิถีชีวิตและดำรงชีพที่ไม่ได้ทำลายทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม มีส่วนช่วยบำรุงรักษาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมให้ดำรงอยู่อย่างสมดุลและยั่งยืน แต่กลับถูกกล่าวหาว่าเป็นผู้ทำลายทรัพยากรธรรมชาติและเป็นผู้การทำให้อุณหภูมิเพิ่มสูงขึ้น ทำให้คนทั่วไปเข้าใจคลาดเคลื่อนว่าเป็นผู้ก่อให้เกิดภาวะโลกร้อนซึ่งขัดแย้งต่อความเป็นจริง ดังนั้น ผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบสามคนจึงเป็นผู้เดือดร้อนเสียหายหรืออาจได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายจากการใช้อำนาจตามกฎหมายของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองและมีสิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครอง เพื่อขอให้ศาลมีคำพิพากษาเพิกถอนหรือแก้ไขการกระทำที่ละเมิดสิทธิชุมชนตามที่รัฐธรรมนูญกำหนดไว้ ซึ่งสอดคล้องกับคำแนะนำของประธานศาลปกครองสูงสุดในการดำเนินคดีปกครองเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อม พ.ศ. ๒๕๕๔ ข้อ ๓ ที่ระบุว่า คดีปกครองเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมที่ส่งผลกระทบต่อประโยชน์สาธารณะ การพิจารณาถึงความเป็นผู้ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายหรืออาจจะเดือดร้อนหรือเสียหายโดยมีอาจหลีกเลี่ยงได้ที่จะเป็นผู้มีสิทธิฟ้องคดีต่อศาลนั้น ควรพิจารณาในความหมายอย่างกว้าง โดยคำนึงถึงสิทธิชุมชน ชุมชนท้องถิ่น ชุมชนท้องถิ่นดั้งเดิม องค์การเอกชน ฯลฯ สำหรับในคดีนี้ผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบสามคนซึ่งประกอบด้วยบุคคล กลุ่มบุคคล ชุมชนท้องถิ่น และชุมชนท้องถิ่นดั้งเดิม รวมทั้งองค์กรเอกชนด้านสิ่งแวดล้อมย่อมได้รับความคุ้มครองตามหลักกฎหมายดังกล่าวเมื่อปรากฏว่า ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองไม่ได้ดำเนินการในการจัดให้มีการแสดงความคิดเห็นหรือเคารพการมีส่วนร่วมของประชาชนในการมีคำสั่งให้ใช้และดำเนินกระบวนการบังคับใช้แบบจำลองฯ อันเป็นการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมของรัฐตามเจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๕ และเป็นการกระทำละเมิดต่อสิทธิชุมชนตามที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญ การดำเนินการของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองจึงเป็นการกระทำทางปกครองที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบสามคนจึงมีสิทธินำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครอง

/ขอให้ศาล...

ขอให้ศาลเพิกถอนการกระทำหรือแก้ไขการกระทำดังกล่าวได้ หนังสือสั่งการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เป็นการใช้อำนาจทางปกครองที่กระทบสิทธิของบุคคลภายนอก และก่อให้เกิดความเดือดร้อนเสียหายแก่ผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบสามคนแล้ว เนื่องจากเป็นการสร้างภาระเกินสมควรให้กับผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบสามคน และเป็นการใช้อำนาจตามกฎหมายที่มีสภาพบังคับกับผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบสามคนให้ต้องรับผิดชอบและหรือพิสูจน์ความเสียหายที่ตนไม่ได้ก่อขึ้น และเป็นความเสียหายที่ไม่มีอยู่จริง ส่งผลกระทบและมีสภาพบังคับกับผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบสามคนทันทีที่พนักงานเจ้าหน้าที่ในสังกัดของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองใช้แบบจำลองฯ นับตั้งแต่ขั้นตอนที่พนักงานเจ้าหน้าที่ใช้แบบจำลองฯ คำนวณค่าเสียหาย ต่อเนื่องจนกระทั่งถึงขั้นตอนการนำสืบพิสูจน์ข้อเท็จจริงต่อศาล โดยไม่ต้องพิจารณาว่าท้ายที่สุดแล้ว ศาลจะพิจารณากำหนดให้ผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบสามคนชดเชยค่าเสียหายเป็นจำนวนเท่าใด โดยเฉพาะในกรณีที่ผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบสามคนไม่สามารถเข้าถึงกระบวนการยุติธรรมเพื่อพิสูจน์ว่าค่าเสียหายตามแบบจำลองฯ เนื่องจากไม่มีทรัพย์สินเพียงพอจะว่าจ้างทนายความต่อสู้คดีได้ และแม้ว่าจะมีนักวิชาการจำนวนมากจากหลายสถาบันเสนอความเห็นว่ แบบจำลองฯ มีปัญหา ไม่ถูกต้องตามหลักวิชาการ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองยังสั่งการให้พนักงานเจ้าหน้าที่นำมาใช้ประเมินและคำนวณค่าเสียหายจนถึงปัจจุบัน โดยผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองไม่ได้ตรวจสอบ ทบทวน หรือรับฟังความคิดเห็นของผู้มีส่วนได้เสียเพื่อแก้ไขปรับปรุงแบบจำลองดังกล่าวให้ถูกต้องตามหลักวิชาการแต่อย่างใด นอกจากนี้ คำสั่งให้ใช้และกระบวนการบังคับใช้แบบจำลองฯ ของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองมีลักษณะเป็นหลักเกณฑ์ตายตัวในรูปแบบโปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป โดยผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองนำมาใช้บังคับเป็นการทั่วไปไม่ว่าจะเป็นกรณีความเสียหายของทรัพยากรธรรมชาติในลักษณะใด ซึ่งขัดแย้งกับข้อเท็จจริงตามสภาพของแต่ละพื้นที่ การพิสูจน์ถึงความเสียหายตามแบบจำลองฯ ในศาลยุติธรรมกระทำได้เพียงการโต้แย้งในรายละเอียดจำนวนค่าเสียหายเท่านั้น มิได้ทำให้หลักเกณฑ์การคิดค่าเสียหายตามแบบจำลองฯ ถูกพิจารณาถึงความถูกต้องตามหลักวิชาการแต่อย่างใด อีกทั้งในหลายกรณีพบว่าแบบจำลองฯ ไม่ได้ถูกหยิบยกขึ้นมาพิจารณา เช่น กรณีที่จำเลยมีเหตุไม่สามารถเข้าไปในคดีได้ ทำให้ศาลดำเนินกระบวนการพิจารณาฝ่ายเดียว โดยไม่ได้มีการนำสืบพิสูจน์ในรายละเอียดของแบบจำลองฯ ดังกรณีคดีแพ่งหมายเลขแดงที่ ๑๙๘/๒๕๕๒ ของศาลจังหวัดตรัง ระหว่าง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ กับนางเดียม หรือระเบียบ

/อยู่ทอง...

อยู่ทอง ซึ่งเป็นสมาชิกของผู้ฟ้องคดีที่ ๒๐ มีการพิจารณาคดีฝ่ายเดียว โดยโจทก์มิได้นำสืบให้เห็นถึงรายละเอียดของแบบจำลองฯ ซึ่งศาลได้พิพากษาให้จำเลยต้องรับผิดชอบค่าเสียหายตามแบบจำลองฯ เต็มตามฟ้อง ตลอดถึงกรณีที่มีการทำสัญญาประนีประนอมยอมความในคดี เช่น กรณีข้อพิพาทตามคดีแพ่งหมายเลขแดงที่ ๗๗๖/๒๕๕๒ ของศาลแขวงจังหวัดเชียงใหม่ ระหว่าง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ กับนายอินทร์ สุวรรณ ซึ่งเป็นสมาชิกของผู้ฟ้องคดีที่ ๑๙ โดยศาลมีคำพิพากษาตามยอมให้จำเลยทำงานให้โจทก์ในกิจการงานของโจทก์ เช่น การปลูกป่าหรือการส่งเสริมประชาสัมพันธ์การอนุรักษ์ป่าไม้หรือการทำงานในสถานที่ราชการของโจทก์สัปดาห์ละ ๑ วัน เป็นระยะเวลา ๕๒ สัปดาห์ ซึ่งผลจากการบังคับใช้แบบจำลองฯ ได้ส่งผลกระทบโดยตรงต่อประชาชนในอันที่จะต้องใช้แรงงานให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ โดยที่ยังมิได้มีการพิสูจน์ถึงความถูกต้องของแบบจำลองฯ และกระบวนการนำแบบจำลองฯ มาบังคับใช้ จากทั้งสองกรณีเป็นเพียงส่วนหนึ่งที่ชี้ให้เห็นว่าแบบจำลองฯ กระทบต่อสิทธิและสร้างความเสียหายต่อประชาชนโดยตรงแล้ว โดยเมื่อมีการตัดสินใจให้ประชาชนต้องชดเชยค่าเสียหายทั้งที่ยังมิได้พิจารณาถึงความถูกต้องตามหลักวิชาการของแบบจำลองฯ จึงเป็นการสร้างภาระให้ผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบสามคนในการพิสูจน์ความไม่ถูกต้องของแบบจำลองฯ และต้องรับผิดชอบค่าเสียหายที่ไม่มีอยู่จริง จึงเป็นการกระทบต่อสิทธิ สร้างภาระให้แก่ประชาชน และก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบสามคนและประชาชนอื่นๆ และการที่ผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบสามคนนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองในครั้งนี้ เป็นกรณีขอให้ศาลปกครองพิจารณาตรวจสอบการกระทำของหน่วยงานของรัฐที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายในการมีคำสั่งให้ใช้และกระบวนการบังคับใช้แบบจำลองฯ อันเป็นคณะส่วนกับกระบวนการพิจารณาคดีทางแพ่งในศาลยุติธรรม ซึ่งหากปล่อยให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองยังคงบังคับใช้หลักเกณฑ์การคิดค่าเสียหายตามแบบจำลองฯ ที่มีข้อโต้แย้งเกี่ยวกับความไม่ชอบด้วยหลักการทางวิชาการ ข้อเท็จจริง และหลักกฎหมายต่อไป จะสร้างภาระให้แก่ประชาชนเกินสมควรในการหาพยานผู้เชี่ยวชาญมายืนยันถึงความไม่ถูกต้องของแบบจำลองฯ ทุกคดี และจะมีคดีความอันเกิดจากการใช้แบบจำลองฯ เข้าสู่การพิจารณาของศาลยุติธรรมอีกเป็นจำนวนมาก การมีคำสั่งให้ใช้และกระบวนการบังคับใช้แบบจำลองฯ ของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองถือเป็นการละเมิดสิทธิของชุมชนในการอนุรักษ์หรือฟื้นฟูจารีตประเพณี ภูมิปัญญาท้องถิ่น และการมีส่วนร่วมในการจัดการ การบำรุงรักษาและการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติสิ่งแวดล้อม รวมทั้งความหลากหลายทางชีวภาพอย่างสมดุลและยั่งยืน

/ซึ่งเป็นสิทธิ...

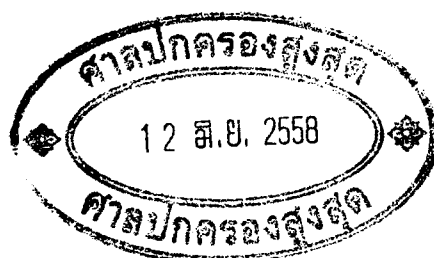
ซึ่งเป็นสิทธิตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๖๖ ที่จะต้องได้รับการคุ้มครอง ผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบสามคนย่อมมีสิทธิยกบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญนี้เพื่อใช้สิทธิทางศาลหรือยกขึ้นเป็นข้อต่อสู้คดีได้ตามมาตรา ๒๘ และสิทธิที่ได้รับการรับรองตามรัฐธรรมนูญย่อมผูกพันศาลในการใช้บังคับกฎหมายและการตีความกฎหมายด้วย หากการละเมิดสิทธิหรือกระทบสิทธิดังกล่าวไม่ได้รับการคุ้มครองหรือตรวจสอบโดยศาล อาจทำให้ความผูกพันของอำนาจรัฐต่อสิทธิเสรีภาพของประชาชนตามรัฐธรรมนูญนั้นไร้ผลในทางปฏิบัติ ตลอดจนสิทธิชุมชนในการใช้ประโยชน์และจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมย่อมไม่อาจได้รับความคุ้มครอง ทั้งจะเป็นการสร้างบรรทัดฐานที่ไม่ดีแก่การบริหารงานของหน่วยงานของรัฐในการละเลยต่อสิทธิและความเดือดร้อนของประชาชน ซึ่งจะก่อให้เกิดความเสียหายแก่สังคมและประเทศชาติในอนาคตต่อไป ตลอดระยะเวลาหลายปีที่ผ่านมา ผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบสามคน ภาคประชาชน ชุมชนท้องถิ่น สถาบันทางวิชาการ สื่อมวลชนและองค์กรเอกชนต่างๆ พยายามแสดงความคิดเห็นและร้องเรียนให้เกิดการแก้ไขปัญหาการบังคับใช้แบบจำลองฯ ของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองด้วยช่องทางต่างๆ เพื่อขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองพิจารณาปรับปรุงหลักเกณฑ์การคิดค่าเสียหายให้สอดคล้องกับข้อเท็จจริง หลักการทางวิชาการ รวมทั้งหลักการและเจตนารมณ์ของกฎหมาย แต่ได้รับการปฏิเสธมาโดยตลอด ผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบสามคนจึงต้องนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองเพื่อขอให้เพิกถอนหรือแก้ไขการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายของหน่วยงานของรัฐ อันเป็นการที่ภาคประชาชนและชุมชนท้องถิ่นดั้งเดิมมาอาศัยกระบวนการยุติธรรมในการปกป้องสิทธิของชุมชนท้องถิ่นและประโยชน์สาธารณะไม่ให้ถูกละเมิดจากการกระทำทางปกครองที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๔๐ ซึ่งบัญญัติว่าบุคคลมีสิทธิเข้าถึงกระบวนการยุติธรรมได้โดยง่าย สะดวก รวดเร็วและทั่วถึง เพื่อเป็นการให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองตระหนักถึงการใช้อำนาจของตนในลักษณะที่กระทบต่อสิทธิเสรีภาพของประชาชนในสังคม และเพื่อให้การกระทำทางปกครองที่ส่งผลกระทบต่อสิทธิชุมชนตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๖๖ ของผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบสามคน ชุมชนท้องถิ่น ตลอดจนประชาชนทั่วไปได้รับการคุ้มครองและตรวจสอบโดยองค์กรตุลาการ เพื่อเป็นหลักประกันสิทธิเสรีภาพของประชาชนและเป็นการวางบรรทัดฐานในการบริหารงานที่ดีของหน่วยงานของรัฐ

/ขอให้ศาล...

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดมีคำสั่งรับฟ้องคดีนี้ไว้พิจารณา และพิพากษาตามคำขอของผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบสามคนต่อไป

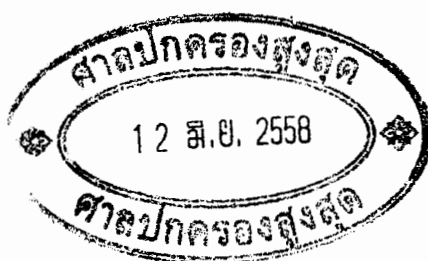
ศาลปกครองสูงสุดพิเคราะห์แล้วเห็นว่า พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ มาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๑) บัญญัติว่า ศาลปกครองมีอำนาจพิจารณาพิพากษาหรือมีคำสั่งในคดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ไม่ว่าจะเป็นการออกกฎ คำสั่ง หรือการกระทำอื่นใด มาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ผู้ใดได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายหรืออาจจะเดือดร้อนหรือเสียหายโดยมีอาจหลีกเลี่ยงได้อันเนื่องจากการกระทำหรือการงดเว้นการกระทำของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ หรือมีข้อโต้แย้งเกี่ยวกับสัญญาทางปกครอง หรือกรณีอื่นใดที่อยู่ในเขตอำนาจศาลปกครองตามมาตรา ๙ และการแก้ไขหรือบรรเทาความเดือดร้อนหรือความเสียหายหรือยุติข้อโต้แย้งนั้น ต้องมีคำบังคับตามที่กำหนดในมาตรา ๗๒ ผู้นั้นมีสิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครอง คดีนี้เหตุแห่งการฟ้องคดีสืบเนื่องมาจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยส่วนวิจยต้นน้ำ สำนักอนุรักษ์และจัดการต้นน้ำ สร้างแบบจำลองทางคณิตศาสตร์สำหรับประเมินค่าเสียหายทางสิ่งแวดล้อมบางประการหลังการทำลายป่าไม้ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือ ที่ ทส ๐๙๑๑.๒/๒๑๘๑ ลงวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗ ส่งคู่มือการใช้แบบจำลองฯ ดังกล่าวให้พนักงานเจ้าหน้าที่ในสังกัด เพื่อใช้เป็นหลักเกณฑ์ในการคำนวณค่าเสียหายทางสิ่งแวดล้อม โดยให้ถือปฏิบัติตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๗ เป็นต้นไป และมีหนังสือ ที่ ทส ๐๙๐๓.๔/๕๗๓ ลงวันที่ ๑๙ มกราคม ๒๕๕๙ กำชับให้พนักงานเจ้าหน้าที่ถือปฏิบัติโดยใช้แบบจำลองฯ สำหรับประเมินค่าเสียหายกรณีพื้นที่ที่ถูกทำลายหรือทำให้เสียหายเป็นพื้นที่ป่าต้นน้ำลำธารที่เป็นป่าเต็งรัง ป่าเบญจพรรณ และป่าดงดิบที่ประกอบไปด้วยป่าดิบชื้น ป่าดิบแล้งและป่าดิบเขาโดยเคร่งครัด หลังจากนั้นผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีหนังสือ ที่ ทส ๐๙๐๓.๔/๑๔๘๘๙ ลงวันที่ ๑๙ สิงหาคม ๒๕๕๓ เรื่องหลักเกณฑ์การคิดค่าเสียหายทางแพ่งกรณีบุกรุก ผักหวาน ยึดถือ ครอบครองพื้นที่ป่าสั่งการไปยังหน่วยงานในสังกัดให้ถือปฏิบัติใหม่ โดยให้ใช้แบบจำลองฯ เป็นหลักเกณฑ์ในการคำนวณค่าเสียหายทางสิ่งแวดล้อมทั้งในพื้นที่ป่าต้นน้ำลำธารและป่าที่มีใช้ต้นน้ำลำธารทุกชนิด ยกเว้นป่าชายเลน โดยมีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๓ เป็นต้นไป ส่วนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีหนังสือ ด่วนที่สุด ที่ ทส ๑๖๑๐.๔/๑๕๗๕๒ ลงวันที่ ๖

/ธันวาคม ๒๕๕๘...

ธันวาคม ๒๕๔๙ เรื่อง หลักเกณฑ์การคิดคำนวณค่าเสียหายทางแพ่งจากการบุกรุกทำลายป่าไม้
 แจกไปยังผู้ว่าราชการจังหวัดทุกจังหวัดเพื่อทราบ และให้เจ้าหน้าที่ถือปฏิบัติในระหว่างที่
 ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ กำลังศึกษาเพื่อปรับปรุงหลักเกณฑ์เดิม โดยให้ใช้หลักเกณฑ์ตาม
 แบบจำลองฯ ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ คิดค่าเสียหายจากการบุกรุกทำลายป่าไม้ไปพลางก่อน
 ซึ่งผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบสามคนเห็นว่า การกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองดังที่กล่าวข้างต้น
 ไม่ชอบด้วยกฎหมาย กรณีจึงเป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองกระทำการ
 โดยไม่ชอบด้วยกฎหมายตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครอง
 และวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ แต่อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาถึงหนังสือของ
 ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และหนังสือของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ รวมทั้งแบบจำลองสำหรับประเมิน
 ค่าเสียหายทางสิ่งแวดล้อมบางประการหลังการทำลายป่าไม้ดังกล่าวข้างต้นแล้ว จะเห็นได้ว่า
 เป็นเพียงการวางหลักเกณฑ์ภายในฝ่ายปกครองเพื่อประเมินและคำนวณมูลค่า
 ความเสียหายของทรัพยากรธรรมชาติที่ถูกทำลายหรือทำให้เสียหายจากกรณีที่มีผู้บุกรุก
 แผ้วถาง ยึดถือ ครอบครองพื้นที่ป่าไม้ โดยผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองสั่งการให้พนักงานเจ้าหน้าที่
 ในสังกัดปฏิบัติในการประเมินและคำนวณค่าเสียหายของทรัพยากรธรรมชาติที่เสียหาย
 เพื่อทราบจำนวนที่ชัดเจนสำหรับการฟ้องเรียกค่าเสียหายทางแพ่งต่อศาลตามมาตรา ๙๗
 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๕
 ต่อไปเท่านั้น ส่วนการที่ศาลจะพิจารณากำหนดให้ผู้กระทำผิดชดใช้ค่าเสียหายเป็นจำนวน
 เท่าใด ย่อมขึ้นอยู่กับ การนำสืบพิสูจน์ข้อเท็จจริงของคู่กรณีต่อศาล หนังสือสั่งการของ
 ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองข้างต้นจึงยังไม่มีผลกระทบโดยตรงต่อสถานภาพของสิทธิหรือหน้าที่ของ
 ผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบสามคน อันจะถือได้ว่าเป็นผู้ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหาย หรืออาจจะ
 เดือดร้อนหรือเสียหายโดยมีอาจหลีกเลี่ยงได้ อันเนื่องมาจากการกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสอง
 ที่จะเป็นผู้มีสิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครองได้ ผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบสามคนจึงไม่มีสิทธิฟ้องคดีนี้
 ต่อศาลปกครองตามมาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและ
 วิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒

ส่วนการที่ผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบสามคนยื่นคำร้องอุทธรณ์ว่า รัฐธรรมนูญ
 แห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๖๖ และมาตรา ๖๗ บัญญัติรับรองถึงสิทธิ
 ของบุคคลและชุมชนให้มีส่วนร่วมกับการบริหารจัดการ การบำรุงรักษา และใช้ประโยชน์จาก
 ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม รวมทั้งความหลากหลายทางชีวภาพอย่างสมดุลและยั่งยืน

/ผู้ฟ้องคดี...

ผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบสามคนย่อมมีสิทธิยกบทบัญญัตินี้เพื่อใช้สิทธิทางศาลหรือยกขึ้นต่อสู้คดีได้ตาม มาตรา ๒๘ ผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบสามคนจึงเป็นผู้มีสิทธิฟ้องคดีต่อศาล นั้น เห็นว่า เมื่อข้อพิพาทใน คดีนี้เป็นเรื่องความรับผิดทางแพ่งของผู้กระทำความผิดเว้นกระทำความผิดโดยมิชอบ ด้วยกฎหมาย ที่เป็นการทำลายหรือทำให้สูญหายหรือเสียหายแก่ทรัพยากรธรรมชาติซึ่งเป็น ของรัฐหรือเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน มีหน้าที่ต้องรับผิดชอบชดใช้ค่าเสียหายให้แก่รัฐ ตามมูลค่าทั้งหมดของทรัพยากรธรรมชาติที่ถูกทำลาย สูญหาย หรือเสียหายไป กรณีมิใช่ เรื่องการจัดการ การบำรุงรักษา และใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ตามที่ผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบสามคนอ้างสิทธิการมีส่วนร่วมกับรัฐเพื่อใช้สิทธิฟ้องคดีต่อศาลตาม บทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญดังกล่าวแต่อย่างใด คำร้องอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบสามคน จึงไม่อาจรับฟังได้

การที่ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบสามคน ไว้พิจารณาและให้จำหน่ายคดีออกจากสารบบความ นั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นพ้องด้วย จึงมีคำสั่งยืนตามคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้น

นางมณีวรรณ พรหมน้อย
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

๒๘ - ๖ -

ตุลาการเจ้าของสำนวน

นายไพบุลย์ เสียงก้อง
ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

นายสุเมธ รอยกุลเจริญ
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายสุชาติ มงคลเลิศพล
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายพรชัย มั่นศิริเพ็ญ
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

